

CENTRE DE CULTURA ST. JORDI

Joan Corbella és metge psiquiatre. Des de fa anys compagina la seva tasca professional amb la divulgació de temes relacionats amb la medicina i la psiquiatria.

El doctor Corbella ha procurat donar a conèixer la seva professió, desmitificant tòpics i mostrant les malalties psíquiques i els conflictes psicològics com a fenòmens naturals i propis de la condició humana.

El llenguatge entenedor que utilitza en els seus llibres fa que siguin molt sol·licitats a la Biblioteca. La descripció, en les obres del Dr. Corbella, de situacions en què les persones es poden sentir identificades, fa que aquestes s'engresquin a cercar-hi respostes.

Edicions 62 ha tornat a publicar la biografia de l'escriptor Josep Maria Folch i Torres, que porta el nom de "Bon dia, pare". Ramon Folch i Camarasa, l'autor del llibre, justifica la reedició d'aquesta obra, dedicada a la memòria del seu pare, perquè té motius per pensar que hi ha encara un gran nombre de catalans que recorden i estimen la figura del seu pare. L'homenatge popular d'aquest any a Folch i Torres i la iniciativa d'erigir un monòlit a la seva memòria al Camí dels Degotalls, en són una prova.

Ara fa trenta anys en Ramon Folch es va tancar vuit dies als arxius del seu pare al Castell de Plegamans, i d'aquesta immersió en els papers i els records va néixer "Bon dia, pare".

Aquesta biografia de Folch i Torres ens permet conèixer la trajectòria de l'escriptor que va divertir i ensenyar el català a moltes promocions d'infants i adolescents. Hi podem reviure els primers anys de la vida del pare, els seus anys escolars i familiars, els primers treballs, els seus dies de plenitud, de glòria i de popularitat, i els temps dolorosos de la seva vellesa, afeixugada per les dissorts familiars i les negrors dels anys de la dictadura.

En Ramon Folch va conèixer el seu pare en un moment en què la seva enorme fama començava a decaure. Heus aquí un paràgraf del llibre en el qual Ramon Folch expressa el que sentia pel seu pare:

«Si una recança em queda, en tot cas, és d'haver arribat massa tard a la cita amb tu: l'any 1939, quan vas morir per primera vegada sense saber-ho, jo només tenia dotze anys. L'any 1951, quan jo estrenava la meva primera comèdia per a infants, feia exactament un any, dia per dia, que havies mort definitivament. L'any 1926, quan jo vaig néixer, ja en feia tres que els "Pomells de Joventut" havien estat dissolts. Quan s'estroncà la teva Biblioteca Gentil jo tenia dos anys. Quan en tenia cinc s'acabaren les temporades d'Espectacles per a Infants que n'havien durat quinze. En tenia dotze quan morí de mala mort "En Patufet", i tu, una mica, amb ell. No és estrany que els meus records de tu tinguin un toc de melangia».

M. Carme Viader